

Sygn. akt: IX C 585/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Zapala-Garbacz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2017r. w Opolu

sprawy z powództwa **J. S. (1), L. W. (1)**

przeciwko **R. W. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. W. (1) na rzecz powoda J. S. (1) kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego R. W. (1) na rzecz powódki L. W. (1) kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza solidarnie od powodów J. S. (1), L. W. (1) na rzecz pozwanego R. W. (1) kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 126,00 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa;

VI. nakazuje ściągnąć solidarnie od powodów na rzecz Skarbu Państwa kwotę 189,00 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa;

VII. nakazuje zwrócić powodom kwotę 216,36 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt IX C 585/15

UZASADNIENIE

Powodowie L. W. (1) i J. S. (1) pozwem z dnia 31 marca 2015 r. domagali się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego R. W. (1):

- kwoty 5000 zł na rzecz L. W. (1) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty
- kwoty 25 000 zł na rzecz J. S. (1) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto, powodowie domagali się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż pozwany w dniu 27 października 2011 r. po słownej awanturze dokonał uszkodzenia ciała swojego ówczesnego teścia – powoda J. S. (1). W dniu 10 maja 2013 r. pozwany po raz kolejny dokonał czynnej napaści na J. S. (1), co miało miejsce w gabinecie stomatologicznym. Natomiast w dniu 27 lipca 2012 r. pozwany dopuścił się uszkodzenia ciała powódki L. W. (1), swojej ówczesnej małżonki. Powód wskazał, iż na skutek dopuszczenia się względem niego przez pozwanego aktów przemocy fizycznej powód czuje się nadal zastraszone, a oboje powodowie wskutek przemocy fizycznej pozwanego doznali naruszenia czynności narządu ciała i rozstroju zdrowia na okres dłuższy, niż 7 dni. Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 19 maja 2014 r. uznał oskarżonego R. W. (1) winny popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k., a za oba popełnione czyny na podstawie art. 85 k.k. w związku z art. 91 k.k., za zbiegające się przestępstwo i ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu R. W. (1) karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł stawka. Na mocy art. 69 § 1 k.k. w związku z art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary grzywny zawieszono warunkowo na okres próby wynoszący 1 rok. Na skutek apelacji wniesionej od wyroku przez prokuratora, pełnomocnika pokrzywdzonych, oskarżycielki posiłkowej i oskarżyciela posiłkowego Sąd Okręgowy w Opolu Wydział VII Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił zaskarżone orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej oskarżonemu kary łącznej grzywny.

Pismem z dnia 8 grudnia 2014 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty na rzecz powódki L. W. (1) tytułem zadośćuczynienia kwoty 5000 zł, a na rzecz powoda J. S. (1) tytułem zadośćuczynienia kwoty 25 000 zł. Pozwany nie dokonał zapłaty. Powodowie wskazali, iż dodatkowym argumentem za obciążeniem pozwanego obowiązkiem zapłaty kwot pieniężnych tytułem zadośćuczynienia przemawia fakt, iż pozwany dopuścił się przemocy fizycznej wobec osoby schorowanej i w podeszłym wieku oraz wobec kobiety, co dodatkowo przemawia za uznaniem, iż jego postępowanie było wyjątkowo naganne.

Pozwany w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa 9 czerwca 2015 r. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Pozwany w uzasadnieniu pisma wskazał, iż między nim a jego byłą małżonką – powódką L. W. (1) toczy się postępowanie o podział majątku. Pozwany podniósł, iż w trakcie uprzednio trwającego postępowania rozwodowego, a także w trakcie postępowania o podział majątku powódka i jej ojciec – powód J. S. (1) podejmowali bezprawne działania mające na celu pozbawienie pozwanego należnych mu składników majątku, a także uniemożliwienie mu dostępu do nich. Pozwany zauważył m.in., że wspólnie z powódką prowadził gabinet stomatologiczny, a powódka wraz ze swoim ojcem J. S. (1) uniemożliwiali pozwanemu dostęp do tego gabinetu, który stanowił centrum jego aktywności życiowej. Pozwany podniósł, iż sam został pobity przez J. S. (1), a nadto powodowie informowali pozwanego o zdarzeniach, które nie miały miejsca, jak np. samobójstwo powódki L. W. (1). Zdaniem pozwanego powód J. S. (1), będący emerytowanym lekarzem wykorzystał swoje znajomości w środowisku lekarskim celem uzyskania zaświadczenia potwierdzającego, że jego obrażenia ciała mogą być skutkiem zgłaszanego przez powoda faktu pobicia go przez pozwanego.

Powód zaprzeczył twierdzeniom powodów zawartym w pozwie i wskazał, że to powodowie zachowywali się wobec pozwanego w sposób agresywny i prowokujący, a wszelkie działania podejmowane przez pozwanego miały na celu jedynie jego obronę własną, zaś powodowie kierują pod adresem pozwanego nieprawdziwe zarzuty.

Ostatecznie, na rozprawie z dnia 20 stycznia 2017 r. strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, a pozwany z ostrożności procesowej wniósł, aby w przypadku uwzględnienia powództwa koszty procesu zostały między stronami wzajemnie zniesione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 20 grudnia 2012 r. małżeństwo L. W. (1) i R. W. (1) zostało rozwiązane przez rozwód bez orzekania o winie. Wyrok uprawomocnił się z dniem 11 stycznia 2013 r. Wnioskodawczyni L. W. (1) wnioskiem z dnia 29 marca 2013 r., złożonym do Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału I Cywilnego wniosła o podział majątku po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej z uczestnikiem postępowania R. W. (1). Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt I Ns 626/13.

Powódka L. W. (2) i jej ojciec – powód J. S. (1) są skonfliktowani z pozwanym R. W. (2). Konflikt ten trwał już w okresie, gdy L. i R. W. (1) łączył związek małżeński.

dowód: wniosek o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej z dnia 29 marca 2013 r. (akta sądowe k. 26 – 32), odpowiedź na wniosek k.33-34, opinia do sprawy o sygnaturze akt I Ns 626/13 (akta sądowe k. 35 – 58), zeznania pozwanego R. W. (1) e-protokół (00:13:14) k. 201-203, zeznania świadka J. S. (2) e-protokół (00:09:02) i k.137-138, zeznania powoda J. S. (1) k.180-182

Pozwany R. W. (1) w dniu 21 października 2011 roku po słownej awanturze, dokonał uszkodzenia ciała J. S. (1) - swojego ówczesnego teścia - poprzez dwukrotne kopanie pokrzywdzonego w lewe udo w okolice pachwiny oraz kopnięcie powoda w okolice spojenia łonowego i kilkukrotne uderzenie w prawe ramię w następstwie czego powód doznał obrażeń ciała. W wyniku kopnięcia powód doznał stłuczenia okolicy pachwinowej lewego uda i spojenia łonowego z rozległym krwiakiem tej okolicy, stłuczenia barku prawego bez urazów kostnych w zakresie barku prawego i lewego stawu biodrowego radiologicznie. To zdarzenie doprowadziło do rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni.

dowód: - USG moszny k.11,zaświadczenie lekarskie k.12-13, karta wypisowa z (...) k.14, zdjęcie k.14, wyrok SO w Opolu z dnia 28.11.2014r. Sygn. VII Ka 696/14 k.18-23, zaświadczenie k.76

Dnia 27 lipca 2012 r. pozwany dopuścił się uszkodzenia ciała powódki swojej ówczesnej żony L. W. (1), które ujawniło się poprzez przytrzymywanie powódki rękoma za szyję i duszenie jej oraz kopnięcie w okolice prawej nogi, czego następstwem były obrażenia w postaci stłuczonego stawu kolanowego prawego, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy niż 7 dni.

dowód: - karta wypisowa ze szpitalnego oddziału ratunkowego z dnia 28 lipca 2012 r k.15, wyrok SO w Opolu z dnia 28.11.2014r. Sygn. VII Ka 696/14 k.18-23

W dniu 10 maja 2013 r. w gabinecie stomatologicznym pozwany dopuścił się ponownej napaści na powoda J. S. (1). Pozwany poprzez złapanie swojego byłego teścia za klatkę piersiową i popchnięcie przewrócił go na drzwi. Skutki tych czynów mieszczą się w przepisie art. 157 § 2 k.k. W wyniku pchnięcia na ścianę powód doznał stłuczenia głowy w okolicy potylicznej, lewego łokcia, klatki piersiowej po stronie prawej w linii łopatkowej, nie stwierdzono urazów kostnych radiologicznie w zakresie łokcia lewego. Powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności ciała i rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy niż 7 dni.

dowód: - karta wypisowa ze szpitalnego oddziału ratunkowego z dnia 10 maja 2013 r. k.16, wyrok SO w Opolu z dnia 28.11.2014r. Sygn. VII Ka 696/14 k.18-23

Sąd Rejonowy w Opolu wyrokiem z dnia 19 maja 2014 r. uznał oskarżonego R. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 157 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Za oba popełnione czyny Sąd Rejonowy w Opolu na podst. art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. za zbiegające się przestępstwo i ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu R. W. (1) karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł stawka.

Na podstawie art. 69 § 1 kk. i art. 70 § 1 pkt. 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej grzywny warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 1 roku. Na skutek wywiezionej przez prokuratora, pełnomocnika pokrzywdzonych, oskarżycielki posiłkowej oraz oskarżyciela posiłkowego apelacji od wyżej opisanego wyroku Sądu Rejonowego w Opolu, Sąd Okręgowy w Opolu. VII Wydział Karny Odwoławczy w dniu 28 listopada 2014 r. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej oskarżonemu kary łącznej grzywny.

dowód: - wyrok SO w Opolu z dnia 28.11.2014r. Sygn. VII Ka 696/14 k.18-23

Powódka po zdarzeniu z dnia 27 lipca 2012r. miała stłuczone kolano z niewielkim obrzękiem. Po zdarzeniu pojechała na wczasy z córką z uwagi na wyznaczony wcześniej termin, przy czym z uwagi na ortezę. Powódka ma uraz do pozwanego.

Doznany u powoda J. S. (1) uraz głowy z chwilowym zamroczeniem w maju 2013r. był czynnikiem traumatyzującym biologicznie u powoda obciążonego nadciśnieniem tętniczym i cukrzycą typu II. Utrzymujące się bóle i zawroty głowy, zaburzenia snu i męczliwość z współistniejącymi bólami w następstwie wielomiejscowym stłuczeń, które były normalną reakcją fizjologiczną organizmu na uszkodzenia były czynnikami wpływającymi na wydolność psychofizyczną powoda. Pogorszyły ogólną wydolność funkcjonalną i kondycję w tej grupie wiekowej. Dolegliwości bólowe utrzymywały się w granicach 2-3 tygodni zarówno w przypadku pierwszego jak i drugiego incydentu. Dolegliwości wymagały leczenia, diagnostyki i kontroli. Powód miał problemy z oddawaniem moczu, ograniczenia ruchowe w związku z bólem ramienia. Powód nie mógł jeździć samochodem i miał problemy z chodzeniem przez okres około 1 miesiąca, wymagał pomocy żony przy domowych czynnościach tj. ubieranie. Powód przez okres 7-10 dni był obłożnie chory, nie wstawał z łóżka, bolały go stawy i ból taki trwał do 4 tygodni. Wówczas dość często zażywał środki przeciwbólowe.

dowód: - zaświadczenie lekarskie k.17, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.78-79, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.122-124, zeznania świadka J. S. (2) e-protokół (00:09:02) i k.137-138, zeznania powoda J. S. (1) k.180-182,

Pismem z dnia 8 grudnia 2014 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwot:

- a) 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesione krzywdy L. W. (1);
- b) 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesione krzywdy J. S. (1).

Do dnia sporządzenia niniejszego pozwu, pozwany w żaden sposób nie odniósł się do wezwania do zapłaty.

dowód: - wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia k.24-25

W opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. W. (1) stłuczenia i krwiaki okolicy pachwiny uda lewego i spojenia łonowego, barku prawego przy pierwszym incydencie jak i stłuczenie okolicy potylicznej głowy, lewego łokcia jak i klatki piersiowej w linii łopatkowej prawej mimo, że bolesne i wymagające diagnostyki, kontroli i leczenia nie spowodowały uszczerbku na zdrowiu u powoda. W okresie pierwszego jak i drugiego incydentu powód doznał wielomiejscowych stłuczeń. Podczas pierwszego w wyniku kopnięcia w okolicę spojenia łonowego pojawił się rozległy krwiak tej okolicy. W drugim incydencie doznał stłuczenia okolicy potylicznej głowy, lewego łokcia oraz klatki piersiowej. Można przyjąć, że rzeczywiste mierne dolegliwości bólowe utrzymywały się w granicach 2-3 tygodni zarówno w przypadku pierwszego jak i drugiego incydentu.

Biegły wniósł, by badania w zakresie skali dolegliwości bólowych powoda zostały przeprowadzone przez biegłego neurologa.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. W. k. 154-159

W opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii K. H. (1) powód w wyniku pobicia w dniu 21 października 2011r, doznał potwierdzone badaniem w Oddziale (...) Szpitala Wojewódzkiego w O. stłuczenia spojenia łonowego lewej okolicy pachwinowej z rozległym krwiakiem tej okolicy i uda lewego bez zmian kostnych urazowych w zakresie barku prawego i biodra lewego. Kolejny incydent 10 maja 2013r. był następstwem popchnięcia na ścianę i urazu głowy okolicy potylicznej z zamroczeniem jak podaje powód oraz urazu łokcia lewego i klatki piersiowej po stronie prawej. Badaniem neurologicznym nie stwierdzono objawów uszkodzenia układu nerwowego. Radiogram stawu ościowego lewego bez zmian urazowych. Przeprowadzone badanie neurologiczne nie wykazało aktualnie dysfunkcji w zakresie centralnego jak i obwodowego układu nerwowego. U powoda z wieloletnią chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa w wyniku w/w urazów doszło do nasilenia dolegliwości bólowych kręgosłupa i intensyfikacji leczenia usprawniającego jak oceniono w opisie kart informacyjnych Szpitala (...) w K.. Doznany uraz głowy z chwilowym zamroczeniem w maju 2013r. był czynnikiem traumatyzującym biologicznie u powoda obciążonego nadciśnieniem tętniczym i cukrzycą typu II. Utrzymujące się bóle i zawroty głowy, zaburzenia snu i męczliwość z współistniejącymi bólami w następstwie wielomiejscowym stłuczeń, które były normalną reakcją fizjologiczną organizmu na uszkodzenie były czynnikami wpływającymi na wydolność psychofizyczną powoda. Pogorszyły ogólną wydolność funkcjonalną i kondycję w tej grupie wiekowej. W ocenie biegłego badany doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z przebyłym urazem głowy z zespołem pourazowym wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002r. wg par 10a - 5% (pięć procent).

dowód: opinia biegłej sądowej K. H. z zakresu neurologii k. 224 - 227

Sąd zważył, co następuje:

Sąd przyjął, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie spór dotyczył wysokości zadośćuczynienia, którego domagali się powodowie od pozwanego w ramach odpowiedzialności sprawcy oraz doznanych obrażeń i następstw zdarzenia.

Zgodnie z art. 11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Tym samym zaś w zakresie sprawstwa pozwanego co do pobicia powoda J. S. (1) i powódki L. W. (1) nie mogły być czynione inne ustalenia niż te, które wynikają z powołanego w części wstępnej uzasadnienia wyroku karnego.

Tym samym ustalenia wymagała jedynie kwestia skutków tego pobicia – w kontekście wysokości należnego zadośćuczynienia.

Natomiast niewątpliwym jest, że powodom należy jest zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Zgodnie z przepisami art. 444 i 445 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda jako następstwo, którego nie da się precyzyjnie ustalić, oraz zadośćuczynienie które winno ją kompensować było przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także pozostaje w obszarze zainteresowań nauki prawa. Ustawodawca w art. 445 k.c. pozostawił sądowi większą swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia wprowadzając kryterium „odpowiedniej sumy”, którą może przyznać poszkodowanemu. Kwota ta nie może być jednak oderwana od okoliczności faktycznych ustalonych w postępowaniu dowodowym, a także odbiegać od realiów konkretnej sprawy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14.12.2010 r. (sygn. akt I PK 95/10, niepubli.) wskazał, iż krzywda której naprawienia może domagać się osoba na podstawie art. 445 k.c., stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia, itp. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia społecznego. Może polegać także na obawie o stan zdrowia, a zatem działanie podważające poczucie bezpieczeństwa zdrowotnego stanowi także działanie zagrażające dobru osobistemu, jakim

jest zdrowie i może powodować krzywdę polegającą na znoszeniu cierpień psychicznych związanych z zagrożeniem. Przy czym naruszenie bezpieczeństwa zdrowia, powodujące lęk o stan zdrowia w istocie stanowi zagrożenie dla dobra osobistego, jakim jest zdrowie. Nie tylko trwałe, ale także chwilowe zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych, usprawiedliwiają przyznanie zadośćuczynienia. Kryteria miarkowania zadośćuczynienia zostały w sposób przykładowy określone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20.04.2006 r. (sygn. akt IV CSK 99/05, niepubl.), w uzasadnieniu którego wskazano że kryteria istotne przy ustalaniu "odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia to rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy.

Powodowie należycie wykazali, iż na skutek zdarzenia doznali obrażeń ciała, co wynika jednoznacznie z przedłożonej dokumentacji medycznej oraz w przypadku powoda J. S. (1) z opinii biegłego z zakresu ortopedii i neurologii. Biegły sądowy z zakresu ortopedii w sporządzonej opinii (kwestionowanej przez strony) ustalił, iż powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. W opinii biegłego sądowego w zakresie ortopedii M. W. (1)

można przyjąć, że rzeczywiste mierne dolegliwości bólowe utrzymywały się w granicach 2-3 tygodni zarówno w przypadku pierwszego jak i drugiego incydentu.

Zarzuty do tej opinii złożyli powodowie podnosząc, iż opinia sporządzona przez biegłego sądowego M. W. (1) jest niespójna oraz nierzetelna, albowiem nie została poprzedzona szczegółowym wywiadem z pacjentem (J. S. (1)) oraz analizą zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Powód J. S. (1) bezpośrednio po badaniu zgłaszał swoje zastrzeżenia co do sposobu jego przeprowadzenia, co zostało wskazane w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016 r. Zdaniem powodów konsekwencją uchybień podczas samego badania, stało się sporządzenie przez biegłego wadliwej opinii, która jako taka nie może stanowić istotnego dowodu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W ocenie powodów biegły nie był należycie przygotowany do przeprowadzania badania, nie zapoznał się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy, nie starał się również uzyskać jakichkolwiek informacji na temat dolegliwości bezpośrednio od powoda. Badanie zostało przeprowadzone w pośpiechu, bez szczegółowego wywiadu z pacjentem.

W ocenie Sądu zastrzeżenia stanowią subiektywną ocenę powodów i nie są uzasadnione. Opinia sporządzona przez biegłego nie jest pobieżna czy nierzetelna jakie to cechy przypisywali jej powodowie. Doznanie trwałego uszczerbku na zdrowiu jest jednym z elementów, które sąd bierze pod uwagę w procesie ustalania wielkości krzywdy oraz odpowiedniej sumy zadośćuczynienia. Daje to bowiem pewien obiektywny element, który dodatkowo może być „porównywalny” – a zatem prowadzić do pewnego ujednoczenia przyznawanych kwot. Jednak ten pomocniczy element musi być rozpoznawany w kontekście wszystkich innych aspektów sprawy. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia wymaga ustalenia innych elementów takich jak: wiek poszkodowanego, rodzaj i rozmiar obrażeń, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, czas trwania tych cierpień, nieodwracalność następstw, skutki uszczerbku na przyszłość raz szereg innych okoliczności danej sprawy podnoszonej przez strony.

Sąd uzyskał kompletny obraz stanu zdrowia powoda, posiłkując się również sporządzoną opinią biegłego z zakresu neurologii. Biegły sądowy z zakresu neurologii w sporządzonej opinii (niekwestionowanej przez strony) ustalił, iż powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Trwały uszczerbek na zdrowiu, związany jest z przebyłym urazem głowy z zespołem pourazowym. Powód doznał obrażeń ciała skutkujących koniecznością leczenia, utrudnieniami w życiu codziennym, a przede wszystkim okresowym bólem (co potwierdzili biegli).

Jak wynika z dopuszczonych w sprawie dowodów działanie pozwanego spowodowało u powoda brak możliwości wykonywania obowiązków, które wykonywała przed wypadkiem. Powód przed wypadkiem poruszał się samochodem. Nie miał ograniczeń ruchowych, nie potrzebował pomocy przy zwykłych czynnościach domowych. Skutki wypadku spowodowały ograniczenia w jego życiu codziennym. Biegły wskazał, że doznane urazy były czynnikiem traumatyzującym biologicznie ze względu na inne istniejące już obciążenia, były czynnikami wpływającymi na wydolność psychofizyczną powoda. Pogorszyły ogólną wydolność funkcjonalną i kondycję w tej grupie wiekowej.

Powódka doznała obrażeń w postaci stłuczonego stawu kolanowego prawego, co wynika z dokumentacji medycznej i z pewnością obrażenia te nie sprzyjały odpoczynkowi, na który udała się powódka z córką zaraz po zdarzeniu i z pewnością powódka nie mogła skorzystać w pełni z uroków plażowania. W ocenie Sądu powódka nie udowodniła w żaden sposób, iż akurat zdarzenie z lipca 2012r. doprowadziło powódkę do depresji i konieczności wdrożenia psychoterapii. A nie ulega wątpliwości, iż między stronami istniał już konflikt rodzinny, który z pewnością mógł się przełożyć na stan psychiczny powódki. Natomiast z pewnością zachowanie pozwanego miało wpływ na kondycje psychiczną powodów zwłaszcza że były to osoby dla się najbliższe.

Bezspornie pozwany nie wypłacił na rzecz powodów zadośćuczynienia. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, cierpienie fizyczne i psychiczne związane z pobiciem powodów, odczuwalny ból, powstałe ograniczenia w życiu osobistym oraz wiek poszkodowanego, odpowiednia suma zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 k.c. wynosi w ocenie sądu odpowiednio 10.000,00 zł w przypadku powoda J. S. (1) i 2.000,00 zł w przypadku powódki L. W. (1). Zadośćuczynienie przewyższające tę kwotę stanowiłoby zdaniem Sądu źródło bezpodstawnego wzbogacenia powodów i przekreślałoby wówczas kryterium adekwatności i utrzymania kwoty zadośćuczynienia w rozsądnych granicach.

Sąd miał na uwadze, że w związku z podeszłym wiekiem powód przed zdarzeniem systematycznie korzystał z działań rehabilitacyjnych. Powód leczony był rehabilitacyjnie w związku z rozpoznaniem choroby zwyrodnieniowej wielostawowej oraz zwyrodnienia całego kręgosłupa z zespołem korzeniowym, cukrzycą i nadciśnieniem tętniczym. W trakcie rehabilitacji pobierał zabiegi również na kończyny dolne. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją zawartą w aktach sprawy oraz dokumentacją lekarską dostarczoną przez powoda oraz po przeprowadzeniu badania fizykalnego stwierdził, że zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa łącznie ze skoliozą oraz asymetrycznym obciążaniem kończyn w związku z wrodzonym skróceniem prawej kończyny dolnej około 2 cm spowodowało w wyniku wieloletniego asymetrycznego obciążania tułowia do zmian zwyrodnieniowych całego kręgosłupa i szczególnie stawów biodrowych z przeciążeniem głównie lewego stawu biodrowego. Asymetryczne ustawienie poszczególnych stawów w wyniku wieloletniej wady statyki spowodowało rozwój zmian zwyrodnieniowych. Zatem pojawienie się wielomiejscowych dolegliwości bólowych zarówno w zakresie stawów kończyn górnych/dolnych jak i tułowia jest w tym wypadku naturalnym zjawiskiem. Stan ten wymaga systematycznych działań rehabilitacyjnych z czego powód w pełni korzysta. Powód z żoną co roku jeżdżą na turnusy rehabilitacyjne. Powód również w O. chodzi na 10 dniowe turnusy rehabilitacyjne. Korzysta z sanatorium raz na dwa lata. Świadek J. S. (2)- żona powoda wskazała, że powód ma grupę inwalidzką. Stąd przedłożona dokumentacja medyczna zaświadczająca korzystanie z wielu form zabiegów i rehabilitacji nie jest każdorazowo związana w następstwami zdarzeń będących przedmiotem niniejszej sprawy.

Orzeczenie w zakresie zasądzonych odsetek od zadośćuczynienia od dnia 28.05.2015r.. uzasadnia art. 481 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego uzasadnia art. 100 k.p.c. Powodowie wygrali w 40%, dlatego Sąd zasądził solidarnie od powodów kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.